



Иван Вазов

Станси. Стара планина

О, Каледонио! Обичам твоите хълми горделиви,
твой Лох-на-Гар, с дъбрави му и с дол му
тъмен мълчаливий.

Възпоминания драги бащини се там таят.

Лорд Байрон

I

Закрийте с' от очите ми вий, весели картини,
засмени равнини, цветнали роскошни градини!
Та не омайват ми сърцето красотите ваши!
Ах, дайте ми горите исполински, височайши,
убежища свещени на прескъпата свобода
и диви красоти на мълчаливата природа.
О! Стара планино! Милея ти за висотите,
двърталища зеленотравни, голи на орлите,
се бляскат мрамор снегове; из дола водопади
гърмят пенливи, буйни всред скалистите грамади,
въздишам, о! Добрило, за твойта тайнствена юдол,
за черни ти букаци и за твои връх стръмен, гол.

II

Уви! Там аз съм се лутал в години жежни, юнни
и шапка ми подзимали са ветровете буйни.
И кат орелът, обитател там ширококрилий,
фъркал съм и пред мен са чудни призраци бродили.
Гледал съм как тоз буйний Крум през висоти минува,
с безчетни си войски със Византия да ратува;
ил Самуила неуморни, Ханибал наш бранний,
като ядосан е тичал отечество да брани;
ил кат насърча войнство си Шишман нещастний
за нов бой с враг, бой безполезний и ужасний!...
Възпоминанья бащини за страшна старина
живеят в твоите самотий, о, Стара планина.

III

О! сенки мрачкови, дали не ваший глас свещений
мен чувал се е да ехти със бурното ехтене?!

Когато пещерите тъмни глухо загънтят,
 кога стихийте между си се с писък разлютят,
 дали не вий тогаз, на купове като летите
 над родните гори със тоя буен ек сърдитий,
 потомците си звали сте да грабнат меч в ръка си
 и както вас да леят кръв за волността си?
 Мирувайте! Ваш глас свещений, бурний те разбраха
 и като старопланински лъв за вожд избраха,
 начнаха бой витяжский с четиривековний лютий враг!
 За техни подвизи свидетел си, Балкане драг!...

IV

О, вий, потомци мили, мъжествени на Карана!
 Ваш войнствен глас не беше тука гръмнувал отдавна.
 Идете за свободата!! Вас чака смърт и слава,
 а лавърът расте, глави ви кой ще увенчава.
 Наста щат битки славомирски и българофигски!
 И тия дни на славата във бъдуще са близки!
 О преотци! Вий спите мирен сън от дълго време!
 Забравени били сте и делата ваши преголеми!
 Но днес възкръснахте внезапно във предишна слава,
 ваш внук, юнак, дела ви древни във възторг възпява.
 А Стара планина, кат чува тоя звук предраг,
 тресе се от радост, с отзивът си го повтаря пак!

V

Години много, много оттогаз, ах! веч минаха,
 откакто вместо тях поля ми жилище станаха –
 ала не съм те, горо, аз забравил и стремливо
 умът лети ми пак към върхове ти горделиви.
 Макар природа се със дивости те надарила,
 ти за мен от все си по-величествена, мила.
 Долини роскошни тракийски, де ухаят рози,
 де извори блещат, вий нищо сте за оногози,
 кой във свобода горский здрав и чист въздух гълтал е;
 кой на приоблачните висоти по цели дни мечтал е;
 и гледал е оттам във изстъпление по земний шир!
 Величествени сте, гори; най-красни в тоя мир!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8428>]